

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **STEJK s.r.o., IČO 27673138**
sídlem Koželužská 34/9, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou Mgr. Ivanou Rychnovskou, LL.M.
sídlem Dobrovského 824/50, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. 8761/1.30/16-3, sp. zn. S9-2016-358,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 2. 2. 2017, č. j. 8761/1.30/16-3, sp. zn. S9-2016-358, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám jeho advokátky, Mgr. Ivany Rychnovské, LL.M. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 10. 2016, č. j. 25198/9.30/16-9, sp. zn. S9-2016-358. Správní orgán prvního stupně uvedeným

rozhodnutím shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl dopustit tím, že v období od 1. 7. 2015 do 2. 2. 2016 svým zaměstnancům, paní M. N., nar. X, a panu D. K., nar. X, zprostředkoval zaměstnání manipulačního dělníka u společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. (IČO 25726242), v provozovně Novosedly 238, 692 81 Novosedly, bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž porušil § 14 odst. 3 písm. b) v návaznosti na § 60 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 58 000 Kč a rovněž povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce namítá, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, neboť rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná. Žalobce předně popírá, že by v nyní projednávaném případě prováděl zprostředkování zaměstnání, jak tvrdí žalovaný. Zaměstnanci žalobce vykonávali práci pouze pro svého zaměstnavatele, nelze proto na nyní projednávaný případ aplikovat § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, vztahující se k agenturnímu zaměstnávání. Tuto skutečnost doložil již v rámci správních řízení „*Smlouvou o dílo ze dne 20. 1. 2015*“, uzavřenou mezi žalobcem a společností Privatne pidpriemstvo „STEJK“ (IČO 62156730). Z předmětné smlouvy o dílo je patrné, že žalobce je zhotovitel díla, spočívajícího v navlékání, montáži a kompletaci výměníků podle uvedené specifikace, na adrese provozovny společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., Novosedly 238, a že tato činnost byla žalobci vymezena pro specificky číselně označené výměníky, přičemž tyto výměníky byly ve smlouvě o dílo specifikovány právě proto, aby mohlo dojít k jejich zpětné identifikaci na pracovišti a jejich ověření. Dodávky díla pak dle žalobce probíhaly v souladu se způsoby a lhůtami pro provádění díla dle předmětné smlouvy o dílo a v souladu s § 2586 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Dle žalobce tedy nelze tvrdit, že výrobky, které měly být výsledkem činnosti žalobce, nebylo možno odlišit od ostatních výrobků, vyráběných v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., nebo že by nebylo možno stanovit odpovědnost za případné vady těchto výrobků podle výše uvedené smlouvy o dílo, a to přesto, že zaměstnanci žalobce pracovali v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. z důvodu, že žalobce nedisponuje vlastními prostory a vybavením k tomu potřebným.
4. Zaměstnanci žalobce vykonávali práci na základě smlouvy o dílo a na specifikované pracoviště byli vysíláni na základě cestovních příkazů, na odpovědnost a náklady žalobce, neboť ten jim vyplácel mzdu. Z důvodu, že zaměstnanci žalobce pracovali ve stejných prostorách, jako zaměstnanci společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., která v těchto prostorách měla sídlo i výrobu, je zřejmé, že zaměstnanci mohli být částečně zmatení ohledně osoby, zadávající jim práci, což mohlo vést k nesrovnalostem v rámci provedené kontroly. Tato nesrovnalost je však způsobena horší znalostí českého jazyka ze strany

zaměstnanců, kteří z tohoto důvodu nebyli schopni plnohodnotně odpovědět na otázky, položené v rámci kontroly.

5. Dále dle žalobce žalovaný nesprávně provedl důkaz výše uvedenou smlouvu o dílo, neboť jako objednatel díla z této smlouvy žalovaný opakovaně uvádí společnost Heat Transfer Systems s. r. o., ačkoliv objednatelem byla společnost Privatne pidpriemstvo „STEJK“, což také ze smlouvy vyplývá. Žalobce přiznává, že z důvodu zajištění řádného provozu mezi sebou měly různé skupiny zaměstnanců nastavena určitá pravidla a komunikovaly spolu, jednalo se však o pokyny provozní, nikoliv pracovní. Žalobce dále odmítá argumentaci žalovaného, potažmo správního orgánu prvního stupně, v níž závěr o tom, že žalobce vykonává zprostředkování zaměstnání, dovozují ze skutečnosti, že se v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. nachází i zaměstnanci jiných subjektů.
6. Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že v roce 2013 byla v areálu společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. provedena obdobná kontrola, jejímž předmětem bylo dodržování povinností podle § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, v rozhodném znění (dále jen „zákon o inspekci práce“), na základě níž byl vyhotoven protokol ze dne 11. 9. 2013, č. j. 16294/9.71/13/15.2, sp. zn. 1517/2013/9.71, která se alespoň z části zaměřovala na obdobný problém, který byl řešen v nyní projednávané věci. Žalobce tak poukazuje na to, že tvrzení žalovaného ohledně odlišného předmětu dříve provedené kontroly a kontroly v nyní projednávané věci není správné. Žalobce tak plně jednal v dobré vůli a v souladu s legitimním očekáváním, kdy měl i na základě předchozí kontroly za to, že jedná v souladu se zákonem. Pokud v nyní projednávané věci rozhodl žalovaný odlišně od dříve provedené kontroly, učinil tak aniž by se zabýval argumentací žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto nelze přisvědčit dodržení zásady zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce řádně plnil své povinnosti vůči zaměstnancům, správě sociálního zabezpečení, zdravotním pojišťovnám i finančním úřadům, proto ani nemůže být dána materiální stránka správního deliktu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě toliko setrvává na svém stanovisku zastávaném v napadeném rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry správního orgánu prvního stupně, arobované žalovaným v napadeném rozhodnutí, že se žalobce dopustil spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, neboť zprostředkoval zaměstnání bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž porušil § 14 odst. 3 písm. b) v návaznosti na § 60 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Podle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti *„právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že zprostředkuje zaměstnání bez povolení nebo jiným způsobem poruší při zprostředkování zaměstnání tento zákon nebo dobré*

mravy“. Podle § 140 odst. 4 písm. b) téhož zákona „za přestupek lze uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b)“.

10. Z obsahu správních spisů vyplývá, že správní orgán prvního stupně provedl dne 2. 2. 2016 kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce a § 125 a § 126 zákona o zaměstnanosti. Předmětem kontroly mělo být dodržování pracovněprávních předpisů se zaměřením na informační a evidenční povinnosti při zaměstnávání zaměstnanců ze zahraničí, doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby, umožnění výkonu nelegální práce a výkonu nelegální práce a zprostředkovávání zaměstnání v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Na základě této kontroly byl ze strany správního orgánu prvního stupně vyhotoven protokol o kontrole ze dne 7. 4. 2016, č. j. 391/9.71/16-2, sp. zn. 19-2016-371. Ze seznamu kontrolovaných fyzických osob vyplývá, že kontrola byla provedena mj. s paní M. N. na úseku ÚP 4 – ruční práce v navlékání, která uvedla, že jejím zaměstnavatelem je „*Stejk priv. podnik*“, přičemž pracovní smlouvu má uzavřenou od roku 2014. Dále byl kontrolovanou osobou pan D. K. na úseku ÚP 1 – balení, který uvedl, že jeho zaměstnavatelem je „*Stejk*“. Z jednotlivých záznamů o poskytnutí součinnosti za účelem zjištění stavu věci nezbytného pro dosažení účelu kontroly dle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, v rozhodném znění (dále jen „kontrolní řád“), ze dne 2. 2. 2016 bylo zjištěno, že pan K. uvedl, že pracuje pro *Privatne male podnik* STEJK, pracovní poměr trvá přibližně jeden rok, práci mu přiděluje a kontroluje parťák B. H. (ze spisu vyplývá, že B. H. je zaměstnancem společnosti *Privatne podnik* „STEJK“), odměna za práci je mu vyplácena jednou měsíčně v hotovosti, vyplácí ji opět B. H., přičemž na pracovišti se nachází další dvě osoby (ze spisu vyplývá, že tyto osoby jsou zaměstnanci odlišných zaměstnavatelů), které vykonávají stejnou práci, jako on. Pracovní náplň spočívá v balení výměníků, nýtování výměníků a tlakování. Paní N. v rámci poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje pro STEJK s.r.o., pracovní poměr trvá přibližně dva roky. Práci jí přidělují a kontrolují dva mistři HTS, odměnu jí vyplácí firma STEJK jednou měsíčně. Na pracovišti s paní N. pracují další čtyři osoby (ze spisu vyplývá, že tyto osoby jsou zaměstnanci odlišného zaměstnavatele). Pracovní náplň spočívá v kompletaci výměníků – přenášení lamel a navlékání vlásenek.
11. Krajský soud dále ze správního spisu zjistil, že dne 5. 2. 2016 předložil žalobce správnímu orgánu prvního stupně dokumenty, prokazující existenci pracovněprávního vztahu mezi ním a paní N. a panem K., splnění povinnosti zaměstnavatele při zaměstnávání zaměstnance ze zahraničí a při zaměstnávání cizince. Z obsahu žalobcem předložené smlouvy o dílo ze dne 20. 1. 2015, uzavřené mezi žalobcem a společností *Privatne podnik* „STEJK“, vyplývá, že předmětem smlouvy měly být dodávky, spočívající v navlékání vlásenek, montáži a kompletaci výměníků dle uvedené specifikace, tepelný výměník 10142417, 101424684, 10142959, 10147258, 10142017, 10149710, 10142300, 10151768, 10141622, 10148376, 10142138, 10150402 a 10113752. Žalobce dále předložil fakturu č. 2016014 ze dne 31. 1. 2016 za práce provedené dle předávacího protokolu. Ze záznamu o poskytnutí součinnosti za účelem zjištění stavu věci nezbytném pro dosažení účelu kontroly dle § 8 písm. f) kontrolního řádu ze dne 5. 2. 2016 bylo zjištěno, že pan Y. K., nar. X, uvedl, že žalobce provádí činnosti dle specifikace v obchodním rejstříku, zaměstnává cca 80 zaměstnanců, občany EU i cizince, zaměstnanci pracují i mimo provozovny žalobce, a to konkrétně u společností HTS, *Privatne podnik* „STEJK“ a v okrese Šumperk – SULKO, a to na základě smlouvy o dílo. Pan K. a paní N. měli

v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. pracovat na základě výše specifikované smlouvy o dílo. V záznamu o poskytnutí součinnosti za účelem zjištění stavu věci nezbytném pro dosažení účelu kontroly dle § 8 písm. f) kontrolního řádu ze dne 12. 2. 2016 pan K. uvedl, že pan K. a paní N. pracovali v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. na základě cestovního příkazu. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán prvního stupně ke kontrolnímu zjištění, že žalobce v období 1. 7. 2015 do 2. 2. 2015 zprostředkoval svým zaměstnancům, panu K. a paní N., zaměstnání ve společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., čímž žalobce porušil § 60 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti v návaznosti na § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

12. V souladu se závěry kontrolního zjištění pak správní orgán prvního stupně rozhodl v řízení o spáchání správního deliktu žalobcem, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně definoval pojem agenturní zaměstnávání, a dále zhodnotil, zda činnost žalobce v nyní projednávané věci mohla být agenturním zaměstnáváním, poskytováním jiných služeb (outsourcingu) či poskytováním plnění ze smlouvy o dílo. Správní orgán prvního stupně nejprve shledal, že činnost žalobce není outsourcingem, neboť v takovém případě nesmí objednatel požadovat plnění vyčleněné činnosti určitým počtem pracovníků, pouze vymezí činnost, jež má být zajištěna a předá ji poskytovateli outsourcingu, který sám rozhoduje o způsobu zajištění dané činnosti. Dále správní orgán shledal, že plnění žalobce nemohlo být plněním ze smlouvy o dílo, neboť v případě takové smlouvy musí mít výsledek charakterové vlastnosti, dle kterých je možno určit, co bylo na základě této smlouvy zhotoveno, v jakém termínu, jakosti, aby bylo možno určit případnou odpovědnost za vady díla, a dále kdo za plnění díla odpovídá. O dílo se pak dle správního orgánu prvního stupně nemohlo jednat, když na zhotovený výrobek bezprostředně navazují další činnosti (např. při pásové výrobě), když tento ztrácí svou jedinečnost další úpravou, a kdy stejný výrobek zhotovuje na stejném pracovišti a za stejných podmínek více pracovníků více společností, neboť v takovém případě není možno rozlišit, který z pracovníků výrobek zhotovil, a tudíž se nemůže jednat o dílo, u něž by bylo možno stanovit odpovědnost za případné vady. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán prvního stupně uzavřel, že činnost žalobce musí být kvalifikována jako zprostředkování zaměstnání, když vyslal své zaměstnance, paní N. a pana K. pracovat do provozovny společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., neboť tito zaměstnanci vykonávali stejnou práci, jako zaměstnanci jiných zaměstnavatelů (konkrétně společností Heat Transfer Systems s. r. o., Privatne pidpriemstvo „STEJK“ a LUTO Automotive CZ, s. r. o.), což také způsobilo, že tito zaměstnanci nebyli schopni určit svého skutečného zaměstnavatele. Práce byla dle správního orgánu prvního stupně vykonávána na náklady a odpovědnost Heat Transfer Systems s. r. o., nikoliv účastníka řízení, neboť zaměstnanci žalobce při práci zpracovávali produkty Heat Transfer Systems s. r. o., používali pracovní prostředky a práci vykonávali na pracovišti Heat Transfer Systems s. r. o. Správní orgán prvního stupně dále zpochybnil, ačkoliv s poukazem na to, že tato skutečnost není předmětem správního řízení, že by v případě zaměstnanců žalobce, jejichž práce měla být žalobcem zprostředkovávána, byla práce prováděna na základě cestovního příkazu, neboť zaměstnanci žalobce dle podání vysvětlení pracovali v provozovně Heat Transfer Systems s. r. o. od vzniku jejich pracovněprávního vztahu s žalobcem. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že zaměstnanci žalobce pracovali na stejném pracovišti jako zaměstnanci jiných zaměstnavatelů, vykonávali stejnou práci a nemohlo se proto jednat o zhotovení díla,

neboť výsledky jejich práce nebylo možno odlišit od výsledků práce ostatních zaměstnanců, nebylo proto možné dojít ani ke stanovení odpovědnosti za vady, případně identifikovat počet výrobků, za něž by měla být žalobci poskytnuta odměna. Ze záznamů o poskytnutí součinnosti v průběhu kontroly ze dne 2. 2. 2016 dále dle správního orgánu prvního stupně vyplynulo, že práci zaměstnancům žalobce přidělují a dohlíží na její výkon zaměstnanci Heat Transfer Systems s. r. o. Agenturnímu zaměstnávání nasvědčovalo dle správního orgánu prvního stupně i určení odměny ze smlouvy o dílo normohodinami, což je typické pro agenturní zaměstnávání. Své závěry podepřel správní orgán prvního stupně i závěrem, že další zaměstnavatel, společnost LUTO Automotive CZ, s.r.o., poskytovala své zaměstnance do provozovny Heat Transfer Systems s. r. o. na pracovní pozice s obdobnou náplní pracovní činnosti jako v případě zaměstnanců žalobce, a to jako agentura práce s řádným oprávněním ke zprostředkovávání zaměstnání.

13. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého *„ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“*). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu.
14. Po důkladném seznámení se s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného i s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na které žalovaný

opakovaně odkazuje, a s obsahem správních spisů je krajský soud nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce totiž v rámci podaného odvolání vznesl námitku proti závěrům správního orgánu prvního stupně, že na základě smlouvy o dílo ze dne 20. 1. 2015, kterou správnímu orgánu předložil žalobce v rámci kontroly dne 5. 2. 2016, nebylo možno odlišit výrobky, které zhotovovali zaměstnanci žalobce, od výrobků, které zhotovovali zaměstnanci ostatních subjektů v provozovně Heat Transfer Systems s. r. o. Žalobce k tomuto závěru správního orgánu prvního stupně poukázal na skutečnost, že tepelné výměníky, jejichž montáž byla předmětem smlouvy o dílo ze dne 20. 1. 2015, byly označeny jedinečnými identifikátory právě z důvodu, aby bylo možno je odlišit od tepelných výměníků, které předmětem této smlouvy o dílo nebyly, a aby v důsledku tohoto odlišení mohla být jednoznačně stanovena odpovědnost za případné vady díla. S touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí ovšem nijak nevypořádal, ačkoliv je dle názoru krajského soudu tuto námitku nezbytné považovat za věcně relevantní a zásadní, neboť právě s odkazem na skutečnost, že zaměstnanci žalobce zhotovovali výrobky, které nebylo možno odlišit od výrobků, které zhotovovali zaměstnanci ostatních subjektů v provozovně Heat Transfer Systems s. r. o., a tedy pro nemožnost stanovení odpovědnosti za vady, lhůt pro provedení díla a dalších pro smlouvu o dílo rozhodujících skutečností, správní orgán prvního stupně uzavřel, že se v projednávané věci nemohlo ze strany žalobce jednat o plnění smlouvy o dílo, nýbrž o agenturní zaměstnávání. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, které působí spíše jako rekapitulace závěrů přijatých v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný v drtivé většině případů k odvolacím námitkám žalobce pouze popisuje skutková zjištění správního orgánu prvního stupně, což doplňuje povšechným poukazem na skutečnost, že se správní orgán prvního stupně obdobnou námitkou žalobce zabýval v rámci prvostupňového řízení, a konstatováním, že ze zjištěného skutkového stavu závěry správního orgánu prvního stupně nesporně vyplývají, nebo že se s těmito závěry žalovaný ztotožňuje, aniž by při vypořádávání odvolacích námitek v řízení sám vyslovil vlastní právní názor.

15. Krajský soud k tomu dále poukazuje na skutečnost, že v napadeném rozhodnutí žalovaného se vyskytuje řada nepřesností, které přinejmenším vyvolávají pochybnosti o tom, že se žalovaný posuzovanou věcí řádně zabýval. Příkladem může být opakované tvrzení žalovaného, že smlouva o dílo, která byla žalobcem doložena v průběhu kontroly ze strany správního orgánu prvního stupně, byla uzavřena mezi žalobcem a Heat Transfer Systems s. r. o., ačkoliv i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo výslovně uvedeno, že smlouva o dílo ze dne 20. 1. 2015 byla uzavřena mezi žalobcem a společností Privatne pidpriemstvo „STEJK“. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že ze zjištění správního orgánu prvního stupně při kontrole vyplývá, že pan K. a paní N. uvedli, že vykonávají práci pro společnost Heat Transfer Systems s. r. o. (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Takové tvrzení však nemá podklad ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani v protokolu z kontroly správním orgánem prvního stupně ze dne 7. 4. 2016 a ani ze záznamů o poskytnutí součinnosti ze strany pana K. a paní N. Jak již bylo výše rekapitulováno, pan K. v záznamu o poskytnutí součinnosti uvedl, že pravděpodobně pracuje pro společnost Privatne pidpriemstvo „STEJK“ a paní N. uvedla, že pracuje pro společnost STEJK s. r. o. Žalovaný pak s poukazem i na tato dvě nesprávná tvrzení konstatuje, že závěry správního orgánu prvního stupně o povaze činnosti žalobce jako

agentury práce v nyní projednávané věci jsou nesporné, přičemž ani tento závěr není závěrem žalovaného, ale doslovným opisem závěru správního orgánu prvního stupně z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz str. 7 prvostupňového rozhodnutí).

16. Krajský soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], spočívající konkrétně v tom, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný nepřihlédl k odvolací námitce žalobce, že plnění, uskutečňované zaměstnanci žalobce, skutečně bylo plněním ze smlouvy o dílo či proč ji považoval za nerelevantní, nadbytečnou či jinak nedůvodnou.
17. Ačkoliv by tento závěr sám o sobě byl dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zabýval se krajský soud i dalšími námitkami žalobce, a to z toho důvodu, aby v navazujících řízeních byly napraveny i případné vady, které by v případě opětovného podání žaloby mohly mít rovněž za následek zrušení napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci.
18. Předně se krajský soud zabýval námitkou žalobce ve vztahu k ochraně dobré víry a legitimního očekávání. Žalobci nelze přisvědčit, pokud se ve vztahu k námitce ochrany dobré víry a legitimního očekávání odkazuje na protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 11. 9. 2013, č. j. 16294/9.71/13/15.2, a to hned z několika důvodů. V první řadě správní orgán prvního stupně v průběhu správního řízení opakovaně uvedl, že předmětem kontroly ze dne 20. 6. 2013 nebyla kontrola povinností zaměstnavatele, vyplývajících z pracovněprávních předpisů v oblasti agenturního zaměstnávání. To ostatně přiznává i žalobce, když v žalobě uvádí, že se kontroly obsahově překrývají „alespoň z části“, což ani správní orgán prvního stupně v řízení v prvním stupni nepopíral. Zásada legitimního očekávání se totiž uplatní pouze ve skutkově shodných či podobných případech, nikoliv v případech, ve kterých se vyskytují odlišnosti. V nyní projednávané věci je zásadní odlišností právě skutečnost, že předmětem kontroly ze dne 20. 6. 2013 nebylo zjišťování existence případného zprostředkování zaměstnání a jeho zákonnosti. Druhým důvodem, proč nelze námitku žalobce považovat za důvodnou, je skutečnost, že kontrola ve smyslu § 2 kontrolního řádu není správním řízením ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a protokol z této kontroly není správním rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, tedy se jím nezakládají, nemění ani neruší práva a povinnosti kontrolované osoby. Protokol o provedené kontrole je pouze důkazním prostředkem ve správním řízení, zahájeném na základě provedené kontroly, a proti závěrům a výsledkům, uvedeným v protokolu o kontrole, je proto účastník správního řízení oprávněn se bránit standardními způsoby, tedy navrhováním protidůkazů či důkazů z opaku, na základě kterých může správní orgán dojít k opačnému závěru, než který je uveden v protokolu o kontrole jako zjištění kontroly. Proto se nelze dovolávat ochrany legitimního očekávání v případě dříve provedené kontroly a protokolu o ní, neboť takový protokol není správním rozhodnutím a tudíž ani nezakládá správní praxi, jejíž ustálenost lze po orgánech veřejné správy vyžadovat.
19. Krajský soud se nicméně ztotožňuje s námitkou žalobce, v níž zpochybňuje správnost právní kvalifikace činnosti žalobce ze strany správních orgánů, vycházející ze skutkového stavu, zjištěného v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce již v odvolání konkrétně nesouhlasil se správním orgánem prvního stupně, který činnost

žalobce kvalifikoval jako agenturní zaměstnávání. Krajský soud v první řadě soud podotýká, že správní orgán prvního stupně, ač své rozhodnutí oproti rozhodnutí žalovaného poměrně důkladně odůvodnil, učinil v odůvodnění ve vztahu k této otázce určité generalizace skutkového stavu, které nemají oporu ve správních spisech, resp. jsou s nimi v rozporu. V první řadě správní orgán prvního stupně na straně 7 rozhodnutí uvedl, že z tvrzení paní N. a pana K. v záznamech o poskytnutí součinnosti ze dne 2. 2. 2016 vyplývá, že práce těmito zaměstnancům žalobce byla přidělována zaměstnanci Heat Transfer Systems s. r. o., čímž se Heat Transfer Systems s. r. o. stala osobou, která přiděluje práci a dohlíží na její provedení ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, resp. osobou, která uděluje pokyny k práci ve smyslu § 307a zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v rozhodném znění (dále jen „zákoník práce“). Ze záznamu o poskytnutí součinnosti pana K. ze dne 2. 2. 2016 a ze záznamu o poskytnutí součinnosti paní N. ze dne 2. 2. 2016 ovšem vyplývá, že každá z těchto osob uvedla ke kontrolním dotazům jiné odpovědi. Zatímco pan K. uvedl, že pracuje „asi“ pro společnost Privatne pidpriemstvo „STEJK“, práci kontroluje pan B. G. (ze správního spisu vyplývá, že ten je zaměstnancem společnosti Privatne pidpriemstvo „STEJK“, viz smlouva o dílo ze dne 20. 1. 2015, uzavřená mezi žalobcem jako zhotovitelem a společností Privatne pidpriemstvo „STEJK“ jako objednatel, kde je pan G. uveden jako kontaktní osoba za objednatele), rozvrh práce vytváří také pan G. a odměnu za práci mu také vyplácí pan G., paní N. uvedla, že pracuje pro žalobce, práci jí přidělují zaměstnanci Heat Transfer Systems s. r. o., rozvrh práce vytváří také zaměstnanci Heat Transfer Systems s. r. o. a odměnu jí vyplácí „firma STEJK“, bez bližší specifikace, zda je jedná o žalobce či společnost Privatne pidpriemstvo „STEJK“. Jestliže z takto diametrálně odlišných závěrů bez dalšího bližšího upřesnění správní orgán prvního stupně dovodil, že oba tito zaměstnanci byli fakticky zprostředkováni pro společnost Heat Transfer Systems s. r. o., jedná se o nepřipustnou generalizaci, která je v rozporu se správními spisy, neboť správní orgán vycházel ve vztahu k závěrům o „skutečném zaměstnavateli“ pana K. a paní N. zejména ze záznamů o poskytnutí činnosti, přičemž na základě odlišných zjištění z obou těchto záznamů identifikoval jako uživatele ve smyslu § 307a a násl. zákoníku práce shodně pro oba zaměstnance žalobce společnost Heat Transfer Systems s. r. o.

20. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze dále vytknout, že ačkoliv na straně 6 je uvedeno, že se správní orgán podrobně zabýval vztahem mezi žalobcem, společností Privatne pidpriemstvo „STEJK“ a Heat Transfer Systems s. r. o., z obsahu rozhodnutí nijak nevyplývá, k jakým závěrům správní orgán prvního stupně ohledně vztahu těchto tří společností dospěl. Pokud totiž měl být vztah mezi těmito společnostmi trojstranným právním vztahem, neboť žalobce má uzavřenou smlouvu o dílo se společností Privatne pidpriemstvo „STEJK“, a tato společnost má dle protokolu o kontrole ze dne 7. 4. 2016 mít uzavřenou smlouvu o dílo se společností Heat Transfer Systems s. r. o., která dle tohoto protokolu byla správnímu orgánu prvního stupně předložena, posledně jmenovaná smlouva o dílo není součástí správního spisu. Zároveň z tohoto protokolu vyplývá, že společnost Heat Transfer Systems s. r. o. žádnou smlouvu přímo se žalobcem uzavřenou nemá, z čehož lze usuzovat, že vztah mezi žalobcem mohl být, jak ostatně žalobce tvrdí i v žalobě, subdodavatelem společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. skrze společnost Privatne pidpriemstvo „STEJK“. Takové závěry však z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývají, ten pouze konstatuje, že nemá důvodné pochybnosti o tom, že žalobce zprostředkoval společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. zaměstnance, přičemž

jsou však v odůvodnění použity konstrukce jako „vztah účastníka řízení a společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., resp. podnikem STEJK“ či „účastník řízení nezhotovoval prostřednictvím paní N. a pana K. dílo pro společnost Heat Transfer Systems s. r. o., případně pro společnost podnikem STEJK“, z čehož naopak krajský soud usuzuje, že vztah mezi třemi uvedenými společnostmi správní orgán prvního stupně dostatečně nevyjasnil. Důsledkem toho jsou i výše uvedené generalizace skutkových závěrů o údajném uživateli ve smyslu § 307a a násl. zákoníku práce. Oporu ve skutkovém stavu nemá ani tvrzení správního orgánu prvního stupně, že zaměstnanci žalobce při práci používali a opotřebovávali pracovní prostředky společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., neboť toto tvrzení nevyplynulo z žádného z dokumentů, pořízených v průběhu kontroly ze dne 2. 2. 2016, ani z provedeného dokazování v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně.

21. Ve vztahu ke kvalifikaci povahy činnosti žalobce v nyní projednávané věci ze strany správního orgánu prvního stupně se krajský soud zabýval zejména argumentací, jíž správní orgán prvního stupně vyloučil, že by činnost žalobce mohla spočívat v plnění díla či poskytování služeb. Ačkoliv krajský soud opět podotýká, že argumentace správního orgánu prvního stupně je v tomto ohledu poměrně zevrubná, nemůže se krajský soud s touto argumentací ztotožnit. Pokud jde o závěr správního orgánu prvního stupně, že činnost žalobce nemohla být poskytováním služeb, spočívajících v zajištění určité části činnosti objednatele (outsourcingem), krajský soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28, dle kterého „[z]ákladním rozlišovacím znakem mezi pronájem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.“ V dané věci přitom činnost stěžovatele spočívala v tom, že obsazoval svými zaměstnanci posádky lodí, přičemž však na každou loď vždy dosadil nejvýše jednoho zaměstnance. Nejvyšší správní soud v této věci uvedl, že na základě zjištěného skutkového stavu lze konstatovat, že stěžovatel „nabízel zajištění jednotlivých funkcí na palubě lodí, [...] nikoliv komplexní zajištění provozu lodí objednavatele. Jinými slovy stěžovatel doplňoval svými zaměstnanci již existující posádku lodí objednavatele, a to vždy individuálně jedním zaměstnancem vždy na jedné lodi.“ S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud uzavřel, že „stěžovatelem nebyla poskytována komplexní služba, ale naopak byla poskytována pracovní síla pro zajištění obsazení individuálního pracovního místa v posádce konkrétní lodě na základě požadavků objednavatele.“
22. Krajský soud má za to, že v nyní projednávané věci správní orgán prvního stupně neučinil dostatečná skutková zjištění pro to, aby bylo možno hodnotit komplexnost činnosti žalobce a následně rozhodnout, zda se v případě činnosti žalobce jednalo o agenturní zaměstnávání či poskytování služeb. Toto rozlišení je přitom relevantní, neboť pokud by správní orgán dospěl k závěru, že na základě smlouvy o dílo ze dne 20. 1. 2015 nebylo žalobce poskytováno zhotovování předmětu díla, nýbrž byly poskytovány služby, bylo by možno uzavřít, že se nejedná o smlouvu o dílo, nýbrž o smlouvu o poskytování služeb, neboť právní jednání v občanském právu hmotném je vždy posuzováno dle obsahu, nikoliv dle formy. Nesprávné označení typu smlouvy však samo o sobě nezakládá porušení povinností zaměstnavatele dle zákona o zaměstnanosti. V nyní projednávané věci však

správní orgán prvního stupně nehodnotil komplexnost činnosti, konané na základě smlouvy ze dne 20. 1. 2015 zaměstnanci žalobce, a navíc dle soudu ani pro toto hodnocení neměl dostatečné podklady, neboť v rámci kontroly nebylo zjištěno, zda pan K. a paní N. jsou jedinými zaměstnanci žalobce, nacházejícími se v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., či zda nejsou zaměstnanci žalobce i některé další osoby, které do seznamu kontrolovaných osob uvedly, že pracují pro „STEJK“, aniž by blíže specifikovaly, zda takto označují žalobce či společnost Privatne pidpriemstvo „STEJK“. Tyto osoby přitom nebyly vyzvány k poskytnutí součinnosti dle § 8 písm. f) kontrolního řádu. Dle soudu tak správní orgán prvního stupně ani nemohl hodnotit komplexnost činnosti žalobce, neboť neučinil dostatečná skutková zjištění o celkovém počtu zaměstnanců žalobce v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. Závěr, kterým správní orgán prvního stupně vyloučil, že by ze strany žalobce mohly být poskytovány jiné služby, než poskytování pracovní síly, proto krajský soud musí odmítnout jako závěr, který nemá oporu ve správních spisech ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

23. Ve vztahu k argumentaci správního orgánu prvního stupně, na jejímž základě vyloučil možnost, že by se při činnosti zaměstnanců žalobce mohlo jednat o plnění smlouvy o dílo, krajský soud rovněž přisvědčuje námitce žalobce, kterou zpochybňuje dílčí závěr správního orgánu prvního stupně, že výrobky, které zhotovovali zaměstnanci žalobce v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., nebylo možno identifikovat oproti výrobkům, které zhotovovali zaměstnanci ostatních osob. Ze smlouvy o dílo ze dne 20. 1. 2015 vyplývá, že předmětem smlouvy měly být dodávky, spočívající v navlékání vlásenek, montáži a kompletaci výměníků dle uvedené specifikace, tepelný výměník 10142417, 101424684, 10142959, 10147258, 10142017, 10149710, 10142300, 10151768, 10141622, 10148376, 10142138, 10150402 a 10113752. Žalobce již v odvolání poukázal na skutečnost, že označení tepelných výměníků bylo učiněno za účelem jejich identifikace pro stanovení odpovědnosti za případné vady, s čímž se, jak již bylo uvedeno výše, žalovaný vůbec nevypořádal. Skutečnost specifikace tepelných výměníků ve smlouvě o dílo ze dne 20. 1. 2015 však byla známa i správnímu orgánu prvního stupně, což vyplývá i z protokolu o kontrole ze dne 7. 4. 2016, kde správní orgán prvního stupně uvedl, že mu předmětná smlouva byla předložena, a dle které měl žalobce *„pro objednatele provádět dodávky spočívající v navlékání vlásenek, montáži a kompletaci výměníků dle uvedené specifikace.“* Nelze tak přisvědčit závěru správního orgánu prvního stupně, že výrobky, zhotovované zaměstnanci žalobce nebylo možné odlišit od výrobků, zhotovovaných ostatními zaměstnanci v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o., pročť ani nebylo možno stanovit odpovědnost žalobce za případné vady díla či za předání díla v řádně domluveném termínu. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom vyplývá, že právě na tomto tvrzení založil závěr, jímž eliminoval možnost, že by činnost zaměstnanců žalobce skutečně byla plněním smlouvy o dílo, neboť muselo jít o agenturní zaměstnávání. Správnímu orgánu prvního stupně také nelze přisvědčit, pokud tento závěr podpořil tvrzením, že zaměstnanci žalobce pracovali v provozovně společnosti Heat Transfer Systems s. r. o. a zpracovávali produkty této společnosti. Ustanovení občanského zákoníku totiž výslovně počítají s možností zhotovení díla zhotovitelem jinde, než u zhotovitele, a sice u objednatele či na jeho pozemku nebo na pozemku, který objednatel opatřil (§ 2599 odst. 1 a 2 občanského zákoníku), stejně jako považuje za výslovně odlišující smlouvu o dílo od kupní smlouvy, jestliže u věci, která má být teprve vyrobena, objednatel dodal podstatnou část toho, čeho je k vyrobení věci zapotřební (§ 2086 odst. 1 občanského

zákoníku). Jestliže tedy z článku II. smlouvy o dílo ze dne 20. 1. 2015 vyplývá, že místem plnění má být: Novosedly 238, 691 82 Novosedly na Moravě, a v článku III. této smlouvy je uvedeno, že objednatel obstará materiál k provedení díla, nelze tyto skutečnosti použít jako argumentaci k eliminaci povahy činnosti žalobce jako plnění ze smlouvy o dílo, neboť s tímto způsobem provedení díla zákon výslovně počítá. Pokud by tedy chtěl správní orgán skutečně tvrdit, že se v případě činnosti žalobce nejednalo o plnění ze smlouvy o dílo, musel by důkladně rozklíčovat vztah mezi žalobcem, společností Privatne pidpriemstvo „STEJK“ a společností Heat Transfer Systems s. r. o., zjistit, kdo měl komu plnit, co a jakým způsobem, a až na základě takto zjištěného skutkového stavu, zejména s ohledem na další skutkové okolnosti, jako jsou komplexnost činnosti, poskytované žalobcem, vztahy nadřízenosti a podřízenosti mezi jednotlivými společnostmi a jejich zaměstnanci, faktického ověření, zda zaměstnanci žalobce skutečně pracují jen na smlouvou o dílo specifikovaných tepelných výměnících nebo naopak zda na těchto tepelných výměnících nepracují zaměstnanci jiných společností, učinit závěr o povaze činnosti zaměstnanců žalobce i žalobce jako takového.

24. Jestliže pak žalovaný napadeným rozhodnutím aproboval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž, jak bylo výše zdůrazněno, správní orgán prvního stupně rozhodl na základě skutkového stavu, který nemá oporu ve spise či je s ním v rozporu, ztížil tak i své rozhodnutí vadou nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, a to zčásti pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zčásti proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
26. Krajský soud takto rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcovy advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $2 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokátka žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (3 000 Kč) a za návrh na přiznání

odkladného účinku (1 000 Kč) v celkové výši 4 000 Kč. Soud žalobci přiznal náhradu za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, přestože byl tento návrh žalobce usnesením krajského soudu ze dne 10. 3. 2017, č. j. 29 Ad 2/2017-69, zamítnut. Krajský soud se totiž ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61, že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či na vydání předběžného opatření bez dalšího neznamená, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (resp. na vydání předběžného opatření) jako institutu výslovně upraveného v soudním řádu správním, aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh nebyl úspěšný a tedy nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby či vydání předběžného opatření. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Otázka úspěchu při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení je v tomto ohledu naopak nepodstatná.

29. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 12 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. června 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu